கழக வெளியீடு - ககஉ

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

கலைசைப்
பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

சிவஞானசுவாமிகள்
அருளியது

திருநெல்வேலித், தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி, & சென்னை.
விபவ - புரட்டாசி

Published by

The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevelly, Limited
Tinnevelly & Madras.
September, 1928

Printed by

C. Munisawmy Mudaliar & Sons,
2/17, Coral Merchant St., Madras.

ஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகள் வரலாறு

பாண்டி வளநாட்டில், பொதியின் சாரலில், பாவநாசத்தைச்சார்ந்த விக்கிரமசிங்கபுரத்தில், உயர் சைவ வேளாளர் மரபில் ஆனந்தக் கூத்தர் என்பார்க்கும் மயிலம்மையார் என்பார்க்கும் பிறந்தவர். இவருக்கு முக்களாலிங்கர் என்பது பிள்ளைப்பெயர். 'விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்' என்பதற் கொப்ப அன்பும் அருளும் வாய்மையுந் தூய்மையுங் கூர்த்த அறிவும் சிறுபிள்ளையிலேயே அமையப் பெற்றவர். ஐந்தாவதாண்டில் இவர் தந்தையார் கல்வி பயிற்றுவித்துத் திண்ணைப்பள்ளிக்கு அனுப்பி வந்தனர்.

அங்ஙனஞ் சென்று வருங்கால் ஒருநாள் வழியில் திருவாவடுதுறைத் திருமடத்தினின்றும் போந்த சில முனிவர்களைக் கண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, முகமன் வழங்கித் தமது இல்ல மழைத்துத் தமது அன்னையாரைக் கொண்டு திருவமுது ஆக்குவித்து அருத்துவிப்பாராயினர். அதனை யன்போடு செய்த அன்னையாரை நோக்கி, 'அருந்ததியென் னம்மை' என்னுஞ் செய்யுளை அன்பு ததும்பப் பாடினர். பின்பு தமது தந்தையாருடன் விடைபெற்று அம்முனிவர்களோடு பல சிவப்பதிகளையுங் கண்டு வணங்கித் திருவாவடுதுறையை யடைந்து திருமடப் போசிரியராய் விளங்கிய நமச்சிவாய மூர்த்திகளை இறைஞ்சி அன்னார் அருளுக்குற்று, ஒடுக்கத்தின்கண் எழுந்தருளியிருந்த பின்வேலப்பதேசிகரைக் கண்கள் களிகூரக் கண்டு, அவர் பால் சிவதீக்கையும், சைவசந்நியாசமும், சிவஞான யோகிகள் என்னும் தீக்கைப்பெயரும் பெற்றுச் சைவசித்தாந்த நுண்ணூல்களைக் கற்று வடநூற்கடலும் தென்னூற் கடலும் எல்லை கண்டுணர்ந்தனர்.

இவர் அருளிச் செய்த நூல்களாவன:—

க. தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, உ. இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, ௩. சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர் நன்னூல் விருத்தியுரைத் திருத்தம்.

க. காஞ்சிப் புராணம் (முதற்காண்டம்) உ. சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா ௩. திருவேகம்பரந்தாதி ௪. திருமுல்லைவாயிலந்தாதி ரு. கலைசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி ௬. இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி எ. குளத்தூர்ப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி அ. கச்சியானந்த ருத்ரேசர் பதிகம் ௯. திருவேகம்பர் ஆனந்தக் களிப்பு ய. செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ் கக. அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ் கஉ. செப்பறைப்பதி அகிலாண்டேசுவரி பதிகம் க௩. திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை க௪. நமச்சிவாய மூர்த்தி கண்மாலை முதலியன.

க. தருக்க சங்கிரகம் அன்னம் பட்டீயம், உ. சிவஞானபோதச் சிற்றுரை, ௪. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் உரை ரு. சித்தாந்தப் பிரகாசிகை ௬. எடுத்து என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட வயிரக்குப்பாயம். எ. சிவசமவாதவுரை மறுப்பு அ. சுலோக பஞ்சக மொழிபெயர்ப்பு. ௯. சிவ தத்துவ விவேகம் ய. திருவாவடுதுறை மரபட்டவணை மறுப்பின் மறுப்பு கக. கம்பராமாயண முதற்செய்யுட் சங்கோத்தர விருத்தி.

இவ்வாறு பல நூல்களையுஞ் செய்து 'வான் செய்த வுதவிக்கு வையகமென் செய்யும்' என்றவாறு மாறில்லாத பேருதவியை இவ்வுலகிற்களித்த ஆதீன குலதெய்வமென ஆன்றோர் போற்றும் ஆசிரியர் விசுவாவசு ஆண்டு, சித்திரைத் திங்கள் ஆயிலிய நன்னாளில் சிவபிரான் றிருவடி நீழலடைந்தனர். இவர் காலம் ஏறக்குறைய நூற்றைம்பதாண்டுகள் எனத் தெரிகின்றது. இவர் மாணாக்கர்களிற் றலைசிறந்து விளங்கியவர் தணிகைப் புராண ஆசிரியராய கச்சியப்ப முனிவரும், தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிவருமாவர்;

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

கலைசைப்

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

காப்பு

பருமாலை நிரைவீதித் திருத்தொட்டிக் கலைப்பதிற்றுப்
பத்தந் தாதித்
திருமாலை யெமையாளுஞ் சிவபெருமான் றிருவடியிற்
சேர்க்க நல்கும்
பொருமாலைக் கயமுகனைக் குடர்குழம்பத் துகைத்துருட்டிப்
புரட்டி நாயேன்
கருமாலைத் துரந்தருள வெழுந்தருளுஞ் செங்கழுநீர்க்
களபந் தானே.

நூல்

திருமால் பிரமன் றெளியா தழலா
யருமா லுறநீண் டருளங் கணனெம்
பெருமான் கலைசைப் பதிபே ணியவா
விருமா மலமற் றெளியே னுயவே. க

உய்யும் படியொன் றுணரே னையுமான்
கையன் கதியன் கலைசைப் பதிவாழ்
மெய்யன் விமலன் விடைபே றியவென்
னையன் வலித்தாண் டதுமற் புதமே. உ

புதியான் பழையான் புறத்தா னகத்தான்
முதியா னிளையான் முதலான் முடியான்
பதியாங் கலைசைப் பகவன் பெருமை
மதியா லெவர்தே றிடவல் லவரே. ௫

வல்லான் மைசெலுத் துமலத் துயராற்
பொல்லா நிலையிற் பொறிகெட் டுழல்வேன்
கல்லா னிழலாய் கலைசைப் பதியா
யெல்லா மறவென் றனையெய் துவதே. ௬

தேறாய் கலைசைச் சிவனே யிறையென்
றேறாய் சிவலோ கமிடும் பையெலாம்
பாறாய் பதமஞ் சும்விதிப் படியே
கூறா யருளே குறியாய் மனமே. ௭

மனைமக் கள்கடும் புமடந் தையர்பொன்
னெனவிப் படியெய் தியமக் கியிடுந்
தனையொப் புறுமா யைவிலா சமெலாங்
கனவிற் கழியாய் கலைசைக் கிறையே. ௮

இறையுந் தரியே னினியிவ் வுடலப்
பொறைதா னுனையல் லதுபோக் கறியேன்
முறையோ முறையோ வருளாய் முதல்வா
நிறைநீர்க் கலைசைப் பதிநின் மலனே. ௯

மல்கும் புலவே டர்மயக் கமருண்
டொல்குஞ் சிறியே னையுமுன் னடிசேர்த்
தல்கும் படியென் றருள்வாய் வளமே
பல்குங் கலைசைப் பதிகா வலனே. ௧௦

காவாய் சிவனே சரணங் கலைசைத்
தேவா சிவனே சரணஞ் சிறியே
னாவா சிவனே சரண மருளே
தாவா சிவனே சரணஞ் சரணம். ௧௧

சரணம் புகும்வா னவர்தாங் களொலா
மரணம் புகுதா தருள்வைத் தவருங்
கரணந் தனையுண் டனைகாத் தருளா
யரணம் புடைசூழ் கலைசைக் கரசே. ௰

வேறு.

அருவுருவங் கடந்துநிறைந் தானந்தப் பரவெளியாய்
மருவுபெருஞ் சிவபோக வாரிதியிற் றளைந்தாடி
யிரவுபகலற்றிருக்கு மிவ்வாழ்வை யெனக்களித்தாய்க்
குருகிமனங் கரையகிலேன் றிருக்கலைசை யுத்தமனே. ௧௧

உத்தியரா வகலல்கு லொள்ளிழையார் முலைத்தடத்தே
பித்துமிகுந் திழிவேனைப் பிறழாமே தடுத்தாண்ட
வத்தனே யுனையிழந்து மாவிதரித் துய்வேனோ
வொத்தலர்பூம் பொழிற்கலைசைக் குலநகர்வாழ் கோமானே. ௧௨

மான்போலும் விழிசாயன் மயில்போலு மடந்தையர்சொற்
றேன்போலு மெனப்பிதற்றித் திரிவேனை யாட்கொண்டாய்
நான்போலு மடிமையுமற் றுன்போலு நாயனுந்தான்
மீன்போர்செய் வயற்கலைசை வித்தகனே கிடையாதே. ௧௩

கிடையாத பெருவாழ்வு கிடைத்திருந்துங் கைவிட்டு
முடையான வுடலோம்பி மூர்க்கனாய்த் திரிந்துழலுங்
கடையேனைக் கடைபோகக் காப்பதுநின் கடனன்றோ
நடையாளுந் திருக்கலைசை நகர்மேவும் பரம்பொருளே. ௧௪

பரந்தெழுமுன் றிருவருளே பார்த்துமனங் குழைந்துருகி
நிரந்தரமா யன்புசெயா நீசனேன் றனக்கந்தோ
புரந்தரன்மா லயன்முதலோர் புகலரும்பே றளித்தருளி
யரந்தைதவிர்த் தனையென்னே திருக்கலைசை யாண்டானே. ௧௫

ஆண்டாய்நீ யுனக்கடியே னானே னினியென்னை
வேண்டாது வெறுத்திடவும் விதியுண்டோ கீழ்மேலாய்
நீண்டானே திருத்தொட்டிக் கலைமேவு நின்மலனே
தூண்டாத விளக்கொளியாய்ச் சுடர்பரப்புந் தொல்லோனே. ௧௬

தொல்லைவினைத் தொடக்குண்டு சுடுநெருப்பி னரவேய்ப்ப
வல்லலுறும் புலையேனை யாவாவென் றளித்தருளா
யெல்லையறுத் தூடுருவி யெங்கணுமாய் நிறைந்தருளிச்
செல்வமலி கலைசையில்வாழ் சிவானந்தப் பழங்கடலே. கஎ

பழங்கணுற வெருண்டெழுந்து பகடேறிப் படையெடுத்துத்
தழங்குபெருஞ் சேனையொடுந் தருக்கிவருங் கொடுங்காலன்
முழங்குமொலி கேளாமுன் மூரிவிடை மிசையேறி
யழுங்கேலென் றெதிர்ந்தருளா யருட்கலைசைப் பதியானே. கஅ

பதிகடொறுஞ் சென்றேத்திப் பயின்மூவர் தமிழ்மாலைப்
பதிகமெலா மங்கங்கே பாடியுளங் களிகூரும்
பதிகரொடு மெனைக்கூடப் பணித்தருளா யிமையவர்தம்
பதிகளுக்கும் பதியாகிப் பதிக்கலைசைப் பதியானே. கக

யானென்று மெனதென்று மிச்செருக்கி லெழும்வினையா
லூனொன்றிப் பொறிவழிபோ யுலவாத யோனிதொறுந்
தானொன்றி யிதுகாறுந் தளர்ந்தொழிந்தே னினியிரங்காய்
தேனொன்று மலர்ச்சோலைத் திருக்கலைசை யுடையானே. உ0

வேறு.

உடைந்து நைந்து நெக்கு நெக்கு ளங்கு ழைந்து சின்மயத்
தடைந்து கண்ண சும்பி ருந்து தாரை பாய வன்புநீர்
குடைந்து வாழு மன்பர் சிந்தை கோயில் கொண்டு வாழ்வரான்
மடந்தை பாக மாய்க்க லைசை வாழ்சி தம்பரேசரே. உக

சிதம்ப ரேசர் சோலை சூழ்ந்த தென்க லைசை நாயகர்
கதம்ப ராவு காம னோடு காலனைக்க டிந்தவர்
பதம்ப ராவி யேத்து மன்பர் பாத பங்க யங்கள்சந்
ததம்ப ராவி யேவ லிற்ச ரிப்ப ரண்ட வாணரே. உஉ

அண்ட ரண்ட மூட றுத்த கம்பு றம்பு மேகமாய்
மண்டி யெங்க ணும்ப ரந்த வின்ப வாரி தன்னுளே
தண்ட லைக்க லைசை வாழ்சி தம்ப ரேசர் தம்முருக்
கண்டு கொண்டு போற்ற வல்ல காட்சி யாளர் செல்வரே. உங

செல்வ மென்ன சீர்த்தி யென்ன சித்தி யென்ன கற்றிடுங்
கல்வி யென்ன வீங்கி வற்றி ஞற்ப யன்கள் காண்பரோ
நல்ல தென்க லைசை மேய நாத னன்பர் நாமமே
சொல்லி யேத்தி யேவல் செய்தொ ழும்பர் காண வல்லரே. ௨௪

வல்ல வண்ணம் வாழ்க லைசை வான வர்க்க டித்தொழி
லல்லு மெல்லு மாற்று மன்பர் வேண்டி லஞ்சு பூதமு
மொல்லை மாற்றி வேறு செய்ய வல்ல ரும்பர் மாலயன்
றொல்லை வான்ப தங்க ளுந்து ரும்பெ னக்க ழிப்பரே. ௨௫

பரந்தெ ழுந்து முப்ப திற்றி ரண்டு பல்லை யுந்திறந்
திரந்து புல்லர் வாயி ரேறு மின்று காறு மெவ்வமுற்
றரந்தை யால ழிந்து ளேனி தாற்றி லேனெ னையனே
வரந்த ராய்க லைசை வாழ்சி தம்ப ரேச வள்ளலே. ௨௬

வள்ள லென்று பாரி யென்று மாரி யென்று வீணிலே
யெள்ள ளவு மீகி லாரை யேத்தி யேத்தி யாயுளைத்
தள்ளு வீர்க லைசை வாழ்சி தம்ப ரேசர் சீர்த்தியைத்
தெள்ளி யோது கிற்கி லீர்க ணன்று நுங்கள் செய்கையே. ௨௭

கைகள் கொண்டு கொச்சி யைக்க ரந்தை யைப்ப றித்தணிந்
தைய னேயி ரங்கெ னத்து தித்தி றைஞ்சி லண்டரு
மெய்த ரும்ப தத்தி லுய்க்கு மெம்பி ரான்க லைசைவாழ்
சைவ னென்ற றிந்தி லார்ச ழக்கு ரைத்து மாய்வரே. ௨௮

மாய்வ தும்பி றப்ப தும்வ ளர்ந்து மங்கை மார்முலைத்
தோய்வ தும்பு லன்வ ழிச்சு ழல்வ தும்பி ணியினாற்
றேய்வ தும்ப வந்தொ றுமெ னக்க மைத்த செல்வனே
யாய்க லைக்க லைசை மேவு மைய வாழி வாழியே. ௨௯

வாழ்வுமிக்க தென்கலைசை வாணநின்னை யேசில
ராழியங்கை மாயனென்ப ரம்புயத்த னென்பர்தேன்
வீழ்கடுக்கை யீசனென்பர் வெய்யவங்கி யென்பர்மா
வேழ்பரித்த தேரினண்ண லென்பர்மாயை யாலரோ. ௩௰

வேறு

மாய னாயினை மறையவ னானாய்
மன்னு யிர்த்தொகை யனைத்தையு மொடுக்கும்
பாயு மால்விடை யுருத்திர னானாய்
பன்னு மூவர்க்கு மூலமாய் நின்றாய்
ஏய மாயினை னாதிரு வானாய்
நிகழு ஞானமு மாயினை யெந்தாய்
வேய தோளுமை பங்குறை நீல
மிடற்ற னேதிருக் கல்லைசையுத் தமனே. கூக

தமோகு ணத்தினிற் றிருவுருத் தரித்துச்
சத்து வத்தொழில் பூண்டகா ரணற்குத்
தமோகு ணத்தொழி லழிப்பினைப் பூண்டு
சத்து வத்துருத் தரித்தசங் காரற்குத்
தமோகு ணத்துறு திராசதத் துருவந்
தாங்கி யக்குணத் தொழிலுறு மயற்குத்
தமோம யத்தினிற் றமியனுங் கல்லைசைத்
தாணு நீயிறை யாயிருந் தனையே. கூஉ

ஆயி ரஞ்சிர மாயிர முடிக
ளாயி ரஞ்செவி யாயிரம் விழிக
ளாயி ரம்புய மாயிரஞ் சரண
மாயி ரங்குண மாயிரந் தொழில்க
ளாயி ரம்பெய ருடையநின் பெருமை
யைய வென்மொழிக் கடங்கு மோபத்தி
யாயி ரந்தவர்க் காயென வுதவு
மங்க ணாதிருக் கல்லைசைமுக் கணனே. கூங

முக்கு ணங்களின் மூவரைத் தோற்றி
மூவ ருக்குமுத் தொழில்வகுத் தருளி
யக்கு ணங்களுக் கதீதமாய் நிறைவா
யத்து வாக்களைக் கடந்துமே லுலகிற்

றக்க நற்கண நாதரேத் தெடுப்பச்
சத்தி யம்பிகை யுடனரு ளுருவாய்த்
தொக்க கோடிசூ ரியருத யம்போற்
றோன்றி நின்றனை கலைசையின் னவனே. ௬௪

விண்ண வர்க்கெலா முன்னமுன் னிடத்தே
வேத னைப்படைத் தருளினை யவனுக்
கெண்ணு வேதசாத் திரபுரா ணங்க
ளவையு மோதுவித் தனையவன் றன்பாற்
கண்ண கன்புவி காத்தழித் தருளுங்
கடவு ளோர்தமைத் தந்தனை கலைசை
யண்ண லேயெலா முன்றிரு விளையாட்
டாகு மாலுல கினுக்கொரு முதலே. ௬௫

ஒருகற் பத்தினி லரனைமுன் படைப்பா
யொருகற் பத்தினி லரியைமுன் படைப்பாய்
வருகற் பத்தினி லயனைமுன் படைப்பாய்
மறுகற் பத்தினின் மூவரை யொருங்கே
தருவை முற்படப் பிறந்தவர் பிறரைத்
தரவுஞ் செய்குவை நின்றிரு விளையாட்
டருள்ப ழுத்ததென் கலைசைவாழ் முதலே
யார றிந்தெடுத் தோதவல் லவரே. ௬௬

வல்ல வானவர் கடல்கடை பொழுதின்
மறுக வந்தெழு மாலகா லத்துக்
கொல்கி யாவரு மோட்டெடுத் தலறி
யோல மிட்டெமக் குறுசர ணுனையே
யல்ல தில்லையென் றரற்றிட மஞ்சா
ளஞ்ச லீரென வல்லைநீ யல்லா
வில்லை வேறெனிற் கலைசைவா ணவநா
னெவர்க்க டைக்கலம் புகன்றுபோற் றுவனே. ௬௭

போற்றி செங்கதிர் மண்டலத் துறைவோய்
போற்றி சோமலோ கத்தமர் முதல்வா
போற்றி யன்பர்தம் மனக்குகை யுடையாய்
போற்றி யாமுற் சிகைநுனி யமர்வோய்
போற்றி நாரண னகத்தொளிர் விளக்கே
போற்றி தில்லையம் பலத்துநின் றாடி
போற்றி யென்றனை பதித்தசெஞ் சரணா
போற்றி தென்றிருக் கலைசைவா னவனே. ௩அ

வானு ளோர்களும் மறைகளு மின்னம்
வருந்தி தேடியும் வரம்புகண் டறியா
தின முற்றலைந் துழன்றிடிற் சிறியே
னேத றிந்துனைப் பாடுவ னெந்தாய்
கானு லாமலர்க் குழலுமை பாகா
கலைசை மாநகர் மேவிய வமுதே
தேனு லாமலர்க் கொன்றையஞ் சடையாய்
திரிபு ரங்களைச் சிரித்தெரித் தவனே. ௩௯

சிரித்தெ ரித்தனை புரங்களை விழியைத்
திறந்தெ ரித்தனை மாரனை யுகிரா
லரித்து டுத்தனை யுழுவையைச் சரணா
லுதைத்து ருட்டினை காலனை விரலா
னெரித்த ழித்தனை யரக்கனை யென்பார்
நின்ற யாவையு நீங்குநா ளொருங்கே
பொரித்தெ ரித்திட வல்லதென் கலைசைப்
புண்ணி யாவுனக் கிவையுமோர் புகழோ. ௪௰

வேறு

புகழ்ந்த வருக்கருள் பூங்கலை சைக்கோ
னகழ்ந்து பறந்தவ ரண்ணல னென்பார்
மகிழ்ந்துயர் கூடலின் மண்கள் சுமந்தே
யிகழ்ந்தடி பட்டன னென்பது மென்னே. ௪௧

என்னையு மாளு மிருங்கலை சைக்கோன்
மன்னுல குக்கொரு மன்னவ னென்பார்
மின்னிடை யார்மனை யெங்கணு மேவி
யன்ன மிரந்தன ளுவது மென்னே. ௪௨

ஆவகை யன்பரை யாள்கலை சைக்கோன்
மூவரு மேவல்செய் முன்னவ னென்பார்
நாவலர் கோன்விட நள்ளிரு ளின்க
ணேவலி னேகின னென்றது மென்னே. ௪௩

என்மன மேவு மிருங்கலை சைக்கோன்
பன்மறை யும்மறி யாப்பர னென்பார்
கொன்மிகு கூளிகள் கண்டுகை கொட்ட
வன்னட மாடின னுமிது வென்னே. ௪௪

ஆமையி னோடணி யக்கலை சைக்கோன்
காம மறுத்தவர் கண்ணுள னென்பார்
தாம மலர்க்குழல் கொங்கைக டாக்கக்
கோமள மேனி குழைந்தமை யென்னே. ௪௫

குழைத்தெனை யாண்டருள் கூர்கலை சைக்கோன்
வழுத்தபு கீர்த்தியின் மாமலை யென்பா
ரிழித்த புறச்சம யத்தவ ரெல்லாம்
பழித்திட நின்றருள் பான்மையி தென்னே. ௪௬

பான்மதி சூடு பரன்கலை சைக்கோன்
மான்முத லோர்தொழு மாமுத லென்பார்
மேன்மையில் வாணன் வியன்பதி வாயிற்
கான்மலை மாதொடு காத்தமை யென்னே. ௪௭

தமைத்தெளி வோர்தெளி தண்கலை சைக்கோ
னமைப்பரு மாகரு ணாகர னென்பா
ரிமைக்குமு னண்ட மெவற்றையு மொக்கக்
குமைத்திடு மச்செயல் கொண்டிட லென்னே. ௪௮

கொண்ட லூரிஞ்செயில் கூர்கலை சைக்கோ
னண்ட மெவற்றினு மப்புற னென்பார்
மண்டனில் விண்டனில் வான்றனில் யாருங்
கண்டிட கின்றுழல் காரண மென்னே. சக

காரண காரண னுங்கலை சைக்கோன்
பேருணர் வோர்க்கருள் பின்னுக னென்பா
ரோருணர் வின்றி யுயங்கு மெனக்கு
மாரருள் செய்திடு மற்புத மென்னே. ருய

வேறு

அற்புதக் கலைசை மேவு மங்கண னளக்கொ ணாத
பற்பல விளையாட் டெல்லாம் பரித்திடும் பான்மை நோக்கின்
முற்பவக் கடலின் மூழ்கி முடிவின்றி யுழலு மித்தச்
சிற்றுயிர் களின்மேல் வைத்த கருணையாய்ச் சிறக்கு மன்றே. ருக

அன்றுதொட் டின்று காறு மருமறை நான்குந் தேடி
நின்றலைந் தோல மிட்டுங் காணொணு நிமல மூர்த்தி
யின்றமிழ்க் கலைசை வாண னியல்பினை யிரண்டு நாளிற்
பொன்றிடு மனிதர் தேறி யெங்ஙனம் போற்று வாரே. ருஉ

போற்றிலேன் பூதி மெய்யிற் புனைந்திலே னெழுத்தோ ரைந்துஞ்
சாற்றிலே னக்க மாலை தரிக்கிலே னடியா ரேவ
லாற்றிலேன் கலைசை வாழு மண்ணலை தறுகண் வெள்ளை
யேற்றனே யெளியே னந்தோ வெங்ஙன முய்யுமாறே. ருங

மாதிலாக் கருணை மேரு மலைபழுத் தனைய மெய்யு
மாறணி சடையுங் காள கண்டமு மழகு பூத்த
நீறணி மார்பு முன்னே நிலவிய கையு மம்மை
கூறுமாய்க் கலைசை வாண னெனதகங் குடிகொண் டானே. ருச

கொண்டனே யென்னை புன்னைக் கொடுத்தனை மலநோய் நீங்கக்
கண்டனை வினைக ளெல்லாங் கழித்தனை யுடலின் பாரம்
விண்டனை பரமா னந்தம் விளைத்தனை கலைசை வாழு
மண்டனே யுண்டு கொல்லோ வடியனேன் செயுங்கைம் மாறே.

மாறினேன் சமய பேத வழிப்படு புன்மை யெல்லாந்
தேறினேன் வீடு சேர்க்குஞ் சைவசித் தாந்த மென்றே
யேறினேன் சிவலோ கத்தே யிரண்டறக் கலந்தொன் றாகி
யாறினேன் வருத்த மெல்லாங் கலைசைக்கோ வருளி னாலே. ௩௬

அருள்வழி நடந்து பாச மறுக்குமா றுணர மாட்டீர்
மருள்வழி நடந்து மேன்மேல் வல்வினை யீட்ட வல்லீர்
தெருள்வழி கேட்பீ ராகிற் சிவபிரான் கலைசை வாழ்வை
யொருமுறை யிறைஞ்சீரென்று மின்பத்தே னுண்ண லாமே. ௩௭

உண்ணிறை யமுதே யென்று முயிரினுக் குயிரே யென்றும்
பண்ணினல் லிசையே யென்றும் பழத்திடைச் சுவையே யென்றுங்
கண்ணினுண் மணியே யென்றுங் கலைசைவாழ் சிவமே யென்று
மெண்ணிநெஞ் சுருகி யேத்தப் பெற்றவா றெளிய னேனே. ௩௮

எளியனே னறிவி லாத வேழையேன் மடவா ராசைக்
களியனே னுடலே யோம்புங் கடையனே னுலக வாழ்விற்
குளியனே னெனையு மாவா குலப்புகழ்க் கலைசைக் கோமா
னளியனே னாகக் கைக்கொண் டாண்டவா றென்னே யென்னே.

என்னையு முனையுங் காட்டா தென்னுளே யன்று தொட்டுத்
துன்னிய மலவீ ரத்தின் றொடக்கறுத் தறிவு காட்டிப்
பன்னருந் துரியா தீதப் பராபர நிலையிற் சேர்த்தா
யந்நிலை பிறழா வண்ண மளித்தருள் கலைசை வாழ்வே. ௪௰

வேறு

வேயொன்று தோளி மலையான் மடந்தை
விரிநீ ருடுத்த வுலகந்
தாயென் றிறைஞ்சு சிவகாமி யம்மை
யொருபான் மணந்த தலைவன்
வாயொன்று மன்பி னடியார்கள் வாழ்த்து
கலைசைப் பெரும்ப தியில்வாழ்
தீயொன்று கைய னடியே யலாது
தெருளாது சிந்தை பிறிதே. ௪௧

பிறப்போ டிறப்பி லிதுகாறு மைந்து பிறிதொன்று சார்பு மிடையா
துறப்பான் மயங்கி மடவார் வலைக்கு ளுழிதந் தலைந்த சிறியேன்
புறச்சார்பு மற்றை யகச்சார்பு நீத்து னருளைப் பொருந்த வருளா
யிறப்பார்க ளென்பு தலைமாலை சூடி கலைசைப்ப திக்கு ளிறையே.

இறையென்று நம்பி வழிபாடு செய்யி னிறவாத வின்ப மருவக்
குறைவின்றி நின்ற வடியார் குழாங்க ளொடுகூடி வாழ வருளு
மறையொன்று நாவன் முதலோர்கள் வாழ்வை மதியாதவீர முதவும்
பொறைகொண்ட சிந்தை யவர்கோ விருந்த புரமேவு மாதி முதலே.

முதலென்ப தின்றி நடுவென்ப தின்றி முடிவென்ப தின்றி முழுதா
யதுவென்ப தின்றி யவனென்ப தின்றி யவளென்ப தின்றி யவையா
யிதுவென் றெவர்க்கு மறியப் படாத வியல்பாகி யுள்ள பொருளா
மதிதங்கு சோலை செறிகோ விருந்த புரமன்னு மெங்கள் சிவனே.

சிவந்தாரு மாவர் கரியாரு மாவர் வெளியாரு மாவர் செழும்பொன்
னுவந்தாரு மாவர் பசியாரு மாவ ரொளிவண்ண ராவர் தழலாய்
நிவந்தே விரிஞ்சர் முகில்வண்ணர் தங்க ணினைவிற்கு மெட்ட வரியா
ரவந்தா னிலாத கலைசைப்ப திக்க ணமர்ந்தாரு மாவ ரவரே. கரு

அவமே விளைத்து முழுமூட னாகி யறிவென்ப தின்றி யழிவாய்ப்
பவமே விளைக்கு முடலோம்பி யென்று நரகிற் படிந்து துளைவேன்
சிவமே விளைக்கு மடியார் குழாங்க ளொடுசேரு நாளு முளதோ
தவமே விளைக்கு முயர்கோ விருந்த புரமன்னு சைவ முதலே. கசு

சைவத்தில் வந்து சரியாதி மூன்று தடையின்றி முற்று பருவ
மைவைத்த தீய மலபாக நோக்கி வினையொப் புறுத்தி வழியான்
மெய்வைத்த ஞான குருவாகி வந்து கதியுய்க்க வல்ல விமலன்
செய்தற் றடுத்த கலைசைக்குண் மேவு சிவனாகு மெய்ம்மை யிதுவே.

இதுவன்றி வேறு சமயத்தை நம்பி னிலைமுத்தி யுண்மை யெனவே
மதமாறு தோறு மதிமாறு கொண்டு பலவாத மோதி மருள்வே
னதுதீர வாய்மை யிதுவென்று காட்டி யருள்செய்த செய்கை யெளிதோ
பொதுவாட் டுகந்து வளர்கோ விருந்த புரமன்னு ஞான மணியே.

மண்ணீர் விசும்பு கனல்கா லருக்கன் மதியாவி யென்று முறையா
லெண்ணீர்மை கொண்ட விவையெட்டு மன்றி யுலகென்ப தில்லை யிவையே
யண்ணு வுனக்கு வடிவாகு மென்னி னவைதோ றுயிர்க்கு யிரதாங்
கண்ணுன தெய்வ மெவர்வே றுளார்கள் கலைசைப் பதிக்கி றையனே.

வனந்தோ றலைந்து விரதங்கள் பூண்டு சடைகட்டிவாட லுறினுந்
தனஞ்சேர்ந் துயர்ந்த குலத்திற் பிறந்து சதுர்வேத யோதிவரினுந்
தினஞ்சாத் திரங்கள் பலகற்று வாது செயவல்ல ரேனு மெவனு
மனந்தாதி யான கலைசைச்சி வன்ற னருளைப் பெறாது விடினே.

வேறு

விடரொடு தூர்த்தர் பேதையர் கயவர்
  வேழம்ப ரனையரோ டுறவாய்
நடையெலாங் கெடுத்தே யிழிதொழில் விரும்பு
  நாயினே னுய்யுமா றுளதோ
மடலவிழ் கமல வாவிக டோறு
  மாதரார் வளம்புனல் குடையுந்
தடநெடும் புரிசைக் கலைசைமா நகர்வாழ்
  தற்பராசிதம்பரே சுரனே. எக

சுரிகுழன் மடவா ரிளமுலைப் பணைப்புந்
  துகிலிறை சோர்வது நகையும்
வரிவிழித் தொழிலுஞ் சேயிதழ்த் துடிப்பு
  மனத்திடை யெழுதிவைத் தழிவேன்
றெரிதமிழ்க் கலைசைச் சிவபிரான் வடிவுஞ்
  செய்கையுந் தன்னடி யார்க்குப்
பரிவுகூ ரருளு மனத்தகத் தெழுதாப்
  பாவியேற் கினிப்புக லென்னே. எஉ

என்பினை நரம்பாற் கட்டிமேற் றோல்போர்த்
  திறைச்சியு மூளையு மடைத்த
வன்புழுக் குரம்பை நாற்றமென் றுது
  மஞ்சளு மாடையு மணியு

முன்புற நோக்கி மாதரென் றெண்ணி
முயங்கிட முயலுதி நெஞ்சே
யன்புறுங் கலைசைச் சிதம்பரே சுரன்றா
ளடைந்துளோர் மதிப்பரோ வுனையே. எங

உன்னுமுன் கடலு மலையும்வா னகமு
மோடுவை மீளுவை வறிதே
பன்னிடு மெல்லாங் கிடைத்ததாய் மதித்துப்
பாவனை செய்துதேக் கிடுவா
யென்னிதிற் பயனென் றோர்ந்திலாய் கலைசை
யீசனைப் பணிந்திலா வெளியேன்
றன்னையு முடன்கொண் டிழுத்திழுத் தலைத்தாய்
தக்கதோ மனக்கருங் குரங்கே. எச

மனக்கருங் குரங்கின் கைவசப் பட்டு
மயங்கினேன் பதைபதைத் துருகேன்
கனக்கறை மிடற்றா யென்றழைத் தலறேன்
கலைசையைச் சேர்ந்திலே னடியா
ரினக்குழாத் தெய்திச் சிவநெறி யொழுகே
னென்செய்கே னேழையே னந்தோ
வுனக்கெவ னடுத்த தாவவென் றருளா
யுலர்ந்துபோ னேன்சிவ முதலே. எரு

சிவனெனு மொழியைக் கொடியசண் டாளன்
செப்பிடி னவனுட னுறைக
வவனொடு கலந்து பேசுக வவனோ
டருகிருந் துண்ணுக வென்னு
முவமையில் சுருதிப் பொருடனை நம்பா
ஊமரோ டுடன்பயில் கொடியோ
னிவனெனக் கழித்தா லையனே கதிவே
றெனக்கிலை கலைசையாண் டகையே. எசு

ஆண்டவன் றன்னை யடிமையென் றுரைப்பா
ரடிமையை யாண்டவ னென்பார்
மாண்டகு பதியைப் பசுவென்றும் பசுவைப்
பதியென்று மதித்துனை யிகழ்ந்தே
தாண்டரு நிரயக் கிடங்கினில் வீழுஞ்
சழக்கரோ டிணங்குறு வரமே
வேண்டினே னருளாய் கலைசைமா நகரின்
மேவிவாழ்ந் தருள்பசு பதியே. எஎ

பதியுமோ கத்தான் மானத்தான் மருளாற்
பற்றிய சார்பினு லுன்னைத்
துதிசெயா திகழ்வோ ரிகமுக கலைசைச்
சுந்தரா சிதம்பரே சுரனே
மதிபொதி சடையா யாங்களெல் லோமும்
வழிவழி யுன்னடித் தொழும்பே
நிதியென வுடையே மென்னுமிக் கருத்தே
நிலைபெறச் செய்துகாத் தருளே. எஅ

அருண்மடை திறந்த நோக்கமும் வரதா
பயங்களு மம்புயக் கரமுந்
திருமுகப் பொலிவுங் குறுநகை யழகுஞ்
செஞ்சுடர் மகுடமு மரையின்
மருவுதோ லுடையுஞ் சேவடித் துணையு
மகிழ்சிவ காமிநா யகிசேர்
உருவுமாய்க் கலைசைச் சிதம்பரே சுரரென்
னுள்ளகங் கோயில்கொண் டனரே. எகூ

கொண்டல்போன் முழங்கிக் கூற்றுவ னெதிரே
குறுகிட னாடியுந் தளரக்
கண்டவ ரிரங்க வைம்பொறி கலங்கக்
கண்டமே லையெழுந் துந்தி

மண்டிட வறிவு கலங்குமந் நாளுன்
மலரடி வழுத்திட மாட்டேன்
அண்டர்சூழ் கலைசைப் பராபர வின்றே
யடைக்கலங் கண்டுகொண் டருளே. ௩௰

வேறு

அருவின னுருவின னருவில னுருவில
னிருளின னொளியின னிருளில னொளியிலன்
மருவளர் கலைசையின் மகிழ்பவ னிகபர
மிருமையு மெழுமையு மெனையுடை யவனே. ௩க

அவனவ ளதுவெனு மவைதொறும் விரவினை
யிவனவ னெனவுணர் வரியதொ ரியல்பினை
தவமலி கலைசையின் மருவிய தகுதியை
சிவனெனு மொழியினை யிவையுன செயலே. ௩உ

செயலெலவ ரறிபவர் திருவளர் கலைசையின்
மயிலிய லுமையொடு மகிழுவை மதனுட
லியலற வெரிசெய்து முனியென வடநிழ
லயலினு மமர்குவை யதிசய மரனே. ௩௩

அரகர கரவென வலறிடு புலவரொ
டரியயன் வெருவுற வருவிட மமுதுசெய்
தரிலறு மமரரென் னொருபெய ரமைவுற
வருள்பவர் கலைசையி லரனல திலையே. ௩ச

இலவிதழ் மடநடை யுமையொடு மிரசத
மலைமிசை யமர்பவர் மகிழ்தரு மிடமா
நிலைபெற வளமையு நிதிகளு மளவறு
கலைகளு நிறைவுறு கலைசைநன் னகரே. ௩ரு

நகவலர் திரிபுர நலிவுற வழலென
மிகவல ரரியயன் வெருவுற வுளமது
புகவலர் மதனுடல் பொடிபட விழியெரி
புகவலர் கலைசையி னுறையிறை யவரே. ௩சு

இறையவ னிறையினி லியமனை யுதைசெய்த
விறையவ னிறையுறு கலைசையி னிலவிய
மறையவன் மறைவற வளரடி யவரக
வறையவ னறைபுன லவிர்சடை யவனே. அஎ

சடைமுடி யரவணி தலைகலன் வனமிட
முடையுரி கழுதின முணவது பலியெனு
மடைவினர் கலைசையி னடிகளை யவனியி
னிடையிறை யெனவழி படுபவ ரெவரே. அஅ

எவனுல குயிர்தொறு மிசைவுற மருவின
னெவனவ ரவர்தமை வினைவழி யிருவின
னெவனெனை யுடையவ னிணையறு பரசிவ
னெவனவ னுயர்கலை சையில்வரு மிறையே. அகூ

இறவொடு பிறவியி னிழிதரு மெளிய
னிறைசுக வடிவினி னிலைபெற வருளின
னறிவொடு வழிபடு மடியவர் குழுமிய
செறிவுறு கலைசையில் வருபர சிவனே. கூ0

வேறு

சிவந்த மேனியாய் போற்றி நாயினேன்
செய்தி டும்பெரும் பிழைபொ றுத்துவான்
சிவந்த ரும்பெருங் கருணை போற்றிகற்
சிலைவ ளைத்துமுப் புரங்க ணீறெழச்
சிவந்த வாளியாய் போற்றி காலனைச்
சிதைத்து ருட்டியன் றேல மென்னவஞ்
சிவந்த பாலனைக் காத்த ளித்திடுஞ்
செல்வ போற்றிதென் கலைசை வாணனே. கூக

வாண ஞர்மனச் செருக்கு மாறிட
மறுவில் கண்ணனை யேவல் கொண்டுபின்
ஞணு ரூதவர்க் குனது கோயிலி
னடன காலயிற் குடமு ழக்கிடக்

கோண மால்வரங் கொடுத்த ளித்திடுங்
குழக போற்றிசென் கலைசை மேவிவாழ்
நீணி லாப்பிறைச் சடில மாமுடி
நிமல போற்றிமற் றெங்கள் மன்னனே. ௧௨

எங்கு நோக்கினு மங்கெ லாமெனக்
கிருண்ட கண்டமு நான்கு தோள்களுங்
கங்கை வேணியு முக்க ணுஞ்சிவ
காமி பாகமுங் கமல பாதமுஞ்
செங்கை மான்மழுப் படையு நீற்றொளி
சிறந்த மார்பமுங் காண வெய்திநின்
றங்க ணச்சரீத் தருள்சு ரந்திடுங்
கலைசை வாணநின் னடிகள் போற்றியே. ௧௩

போற்றி போற்றியென் றமரர் மாதவர்
புவியு ளோர்திரண் டிசைமு ழக்கிட
நீற்றொ ளிச்சிவ நேசர் வாழ்த்தவின்
னியங்க ளார்ப்பெழத் தெரிவை மாரிளங்
காற்றி னெல்குபூங் கொடியி னுடிடக்
கலைசை வீதியிற் கௌரி யோடுநீ
யேற்றின் மேல்வருஞ் சேவை தந்தெனை
யாண்டு கொண்டவா போற்றி யெந்தையே. ௧௪

எந்தை நீயெமக் கன்னை நீயெமக்
கிறைவ னீயெமை யாண்ட நாயனீ
சிந்தை நீசெயுஞ் செயலு நீபெறுஞ்
செல்வ நீதொழுந் தெய்வ நீகற்கும்
விந்தை நீயெய்ப்பில் வைப்பு நீநசை
வெறுப்பு நீயலால் வேறு கண்டிலேங்
கந்த வார்பொழிற் கலைசை வாழ்சிவ
காமி பாகநின் கருணை போற்றியே. ௧௫

கருணை யாளனே போற்றி தென்பெருங்
கலைசை யாளனே போற்றி நின்னலா
லுரிமை வேறிலேன் போற்றி பாசநோ
யொழிபு மாறுசெய் போற்றி யாட்கொளக்
குருவு மாயினுய் போற்றி வீட்டினைக்
கூட வேண்டினேன் போற்றி ஞாலமேற்
பருவ ராதருள் போற்றி யிவ்வுடற்
பார மாற்றிலேன் போற்றி யையனே. கசு

ஐய னேயடி போற்றி பேரரு
ளாள னேயடி போற்றி யன்பர்பான்
மெய்ய னேயடி போற்றி தில்லைவாழ்
வித்த காவடி போற்றி பொய்யர்தம்
பொய்ய னேயடி போற்றி யீறிலாப்
புராண னேயடி போற்றி மான்மழுக்
கைய னேயடி போற்றி தென்பெருங்
கலைசை யாயடி போற்றி போற்றியே. கஎ

போற்றி போற்றிபே ரின்ப ஞானமாப்
புணரி யாய்நிறைந் தெங்கு மாயினுய்
போற்றி போற்றியோர் மறுவி லாப்பெரும்
புகழ் படைத்தவா நந்த வெள்ளமே
போற்றி போற்றிமெய் யன்பர் சிந்தையிற்
பொங்கி யூறுதீஞ் சுவைக்க ரும்பனே
போற்றி போற்றிதென் கலைசை வைப்பனே
பொறுக்கி லேனினி மாய வாழ்க்கையே. கஅ

மாய னைக்கணை யாக வேவினை
மாய னைவிடை யாக வூர்ந்தனை
மாய னைத்திரு மனைவி யாக்கிமுன்
மணந்து சாத்தனைத் தந்த ளித்தனை

மாய னுக்கொரு பாக மீந்தனை
மாய னுள்ளமே கோயில் கொண்டனை
மாய னேத்திர மலர்ந்த தாளினய்
வரத போற்றிநென் கலைசை யீசனே. ௯௯

ஈச னேதிருக் கலைசை மேவிவா
ழிறைவ னேசிவ காம நாயகி
நேச னேயருட் சிதம்ப ரேசனே
சித்த நெக்குநெக் குருகி யேத்துவோர்
பாச வேரறப் பறிக்கு நின்னிரு
பாத பங்கயம் போற்றி பொய்யெலாம்
வீசி மேலவீட் டின்ப நல்குவாய்
மெல்ல மெல்லவந் தெனைத்தி ருத்தியே. ௱

கலைசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

முற்றிற்று.